

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **SEVAM s.r.o, v likvidaci**, IČ: 27110729
se sídlem Seydlerova 2148/9, Praha 5
zastoupený VPI CZ, v.o.s., likvidátorem
se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
se sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2021, č. j. 2452/2021-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Praha (dále též „správce daně“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 11. 2020, č. j. 142232-16/2020-510000-11, jímž bylo rozhodnuto o zastavení odvolacího řízení proti platebnímu výměru ze dne 20. 2. 2020, č. j. 142232/2020-510000-32.1.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a ústní jednání

1. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, i rozhodnutí prvostupňového orgánu, kdy dle žalobce trpí tato rozhodnutí zásadními právními, procesními i skutkovými vadami, a jsou nepřezkoumatelná.
2. K rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalobce namítal, že odůvodnění obsahuje pouze souhrn procesních úkonů žalobce, dále spekulativní závěry správního orgánu ohledně zdržovací taktiky žalobce a tvrzení, že za žalobce mohl jednat druhý jednatel.
3. Dále žalobce v žalobě odkázal na podnět, jenž podal za účelem přezkoumání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení lhůty stanovené rozhodnutím správce daně ze dne 7. 10. 2020, č. j. 142232-12/2020-510000-11, dle § 36, § 101 a § 102 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen jako „daňový řád“). Žalobce z podnětu obsáhle citoval a v něm uplatněné námitky učinil součástí žalobních námitek. V podnětu konkrétně správním orgánům vytkl, že rozhodnutí, jímž mu nebyla prodloužena lhůta bylo zcela nedostatečně odůvodněno, kdy odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Afs 78/2011-188, dle kterého musí být rozhodnutí postaveno na racionálních důvodech, což platí i pro situace, kdy zákon nevznáší výslovný požadavek na odůvodnění rozhodnutí, přičemž tyto důvody, které vedly správce daně ke zvolenému postupu musí být transparentní a jednoznačně seznatelné, a postačí, pokud jsou uvedeny v úředním záznamu založeném ve správním spise, nikoliv v samotném rozhodnutí (ač by toto bylo vhodné řešení). Žalobce byl přesvědčen, že správce daně měl jeho žádosti o prodloužení lhůty opětovně vyhovět, neboť na jeho straně existovaly objektivní důvody, pro které nemohl blanketní odvolání řádně doplnit. Uvedl, že jednatelka žalobce paní L. K. má vážně nemocného syna s Downovým syndromem, který je nadto po operaci srdce, a proto se nemohla osobně setkat s právním zástupcem žalobce, i s ohledem na pandemickou situaci spojenou s onemocněním COVID-19, což jsou vážné, omluvitelné a opodstatněné důvody, pro které mělo být žádosti o prodloužení lhůty vyhověno. Dovedil proto, že jak rozhodnutí o neprodloužení lhůty k odůvodnění odvolání, tak žalobou napadené rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněna, jsou tedy nepřezkoumatelná a v rozporu se zákonem. Taktéž jsou nepřiměřeně tvrdá za situace, kdy byla vydána v době pandemie a jednatelka paní K. se oprávněně obává o zdraví syna; správní orgány tedy ignorovaly základní zásady daňového řízení, § 36 daňového řádu a čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

4. Žalobce namítal, že podstatným v dané věci bylo, že důvody pro prodloužení lhůty k doplnění odvolání byly oprávněné, a že správa daní nebyla ohrožena, neboť zde dle § 148 odst. 1 daňového řádu běžela lhůta pro stanovení daně až do 24. 4. 2021.
5. Žalobce vytkl správci daně porušení § 5 daňového řádu tím, že mu nebyla prodloužena lhůta pro doplnění odvolání, byť o kratší než požadovaný časový úsek a tím, že nebyl srozumitelně upozorněn (poučen) o tom, že pokud by podal další (stejnou) žádost, nebude již tato akceptována. Takovému poučení nemohlo být dle názoru žalobce nahrazeno ani prohlášením správce daně v rozhodnutí ze dne 7. 7. 2020, které znělo: *„Po marném uplynutí správcovské lhůty rozhodne správce daně ve vedeném odvolacím řízení na základě soustředěných důkazních prostředků“*.
6. Dále žalobce nesouhlasil s argumentací správních orgánů, že žalobce má ještě druhého jednatele paní M. D., která tak byla způsobilá odvolání řádným způsobem doplnit. Vysvětlil, že paní D. se v České republice dlouhodobě nezdržuje, proto veškerá jednateelská oprávnění zajišťuje paní K., na čemž je mezi jednatelem shoda.
7. Žalobce tedy navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 23. 3. 2021, kde uvedl, že žalobce žalobou v podstatě kopíruje námitky, které uplatnil v rámci odvolání, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na zasláný správní spis. K námitce žalobce, že se druhý jednatel dlouhodobě nezdržuje na území České republiky, a proto jsou jednatele dohodnuti, že veškerá jednateelská oprávnění bude zajišťovat pouze paní L. K., žalovaný upozornil, že tento argument žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. Nicméně ani tato skutečnost nemá vliv na právní posouzení věci.
9. Žalovaný proto navrhl, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.
10. Na ústní jednání konané dne 28. 8. 2023 se dostavila za žalobce zástupkyně likvidátora žalobce, která soudu sdělila, že právní zástupce žalobce v mezidobí vypověděl plnou moc k zastupování, a proto bude nadále zastupovat žalobce ustanovený likvidátor.
11. Zástupkyně likvidátora i žalovaný setrvali na procesních stanoviscích a odkázali na písemná podání zasláná v dané věci soudu.
12. Soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené čestné prohlášení jednatelky žalobce paní K. ze dne 16. 2. 2021 k prokázání tvrzení, že se s druhou jednatelkou žalobce paní D. domluvily na tom, že veškerá jednateelská oprávnění za žalobce bude vykonávat jen paní K., jelikož se pro právní posouzení věci nejedná o podstatnou skutečnost (viz níže právní posouzení věci).

III.

Obsah správního spisu

13. Správce daně vydal dne 20. 2. 2020 rozhodnutí č. j. 142232/2020-510000-32.1, kterým vyměřil žalobci jakožto daňovému subjektu spotřební daň ve výši 1 078 775 Kč z tabákových výrobků, konkrétně cigaret zn. Marlboro červené (BOX 20 ks) v celkovém množství 107.940 kusů (5.397 krabiček) a zn. Winston červené (BOX 20 ks) v celkovém množství 311.300 kusů (15.565 krabiček), a to na základě daňového tvrzení ze dne 24. 4. 2018 a postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období měsíce ledna roku 2016.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

14. Proti tomuto rozhodnutí (platebnímu výměru) si žalobce podal odvolání, a prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. 142232-16/2020-510000-11, odvolací řízení zastavil. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce proti platebnímu výměru ze dne 20. 2. 2020, podal dne 23. 3. 2020 blanketní odvolání, a zároveň v něm požádal o poskytnutí lhůty pro doložení důkazů a řádného zdůvodnění odvolání v délce 65 dnů; dne 2. 4. 2020 požádal o další prodloužení lhůty k doplnění odvolání (z 65 dnů na 95 dnů s odkazem na pandemii COVID-19 a složitost a rozsáhlost případu), na což reagoval správce daně výzvou k odstranění vad odvolání ze dne 3. 4. 2020 ve lhůtě 95 dnů; dne 30. 6. 2020 žalobce opět požádal o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání, a to o dalších 95 dnů (z důvodu, že jednatelka společnosti paní L. K. má vážně nemocného syna, který trpí Downovým syndromem a je po operaci srdce, přičemž k žádosti byla doložena lékařská zpráva MUDr. Z. U. ze dne 4. 6. 2019; správce daně žádosti vyhověl a lhůtu rozhodnutím ze dne 7. 7. 202, č. j. 142232-12/2020-510000-11, prodloužil, nejzazší doba k doplnění odvolání tak bylo stanovena ke dni 12. 10. 2020; dne 7. 10. 2020 obdržel správce daně žádost o prodloužení dané lhůty o 95 dnů (ze stejných důvodů jako v předchozí žádosti, což doložil lékařskou zprávou MUDr. U. ze dne 6. 10. 202).
15. Žádosti žalobce doručené dne 7. 10. 2010 však správce daně nevyhověl a dne 8. 10. 2020 vydal rozhodnutí, č. j. 142232-14/2020-510000-11, kterým tuto žádost zamítl, neboť synovi jednatelky byl Downův syndrom diagnostikován od narození a jeho operace srdce proběhla již v roce 2016, taktéž existenci pandemie neshledal jako překážku, která by jednatelce žalobce bránila ve splnění povinnosti vůči žalobci, správci daně i právnímu zástupci. Nad to je za žalobce samostatně oprávněna jednat i další jednatelka, paní M. D. Správce daně tak uzavřel, že žalobci byla poskytnuta dostatečná lhůta pro doplnění odvolání, kdy jeho předchozím žádostem bylo vyhověno, přičemž dle zásady řádné správy daní nemůže být neúměrně prodloužována lhůta pro její stanovení.
16. Správce daně poté upozornil, že dne 23. 10. 2020 obdržel od žalobce podnět k přezkoumání rozhodnutí, jímž mu nebyla prodloužena lhůta pro doplnění podstatných náležitostí odvolání. Uvedl, že jednání žalobce, jímž se opakovaně snaží o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání, by mohlo představovat zdržovací taktiku, jejímž cílem by mohlo být docílení prekluze stanovení spotřební daně žalobci dle § 148 daňového řádu (lhůta pro stanovení daně měla uplynout dnem 24. 4. 2021). Jelikož odvolání žalobce nevykazuje veškeré zákonné náležitosti, bylo dle § 112 daňového řádu, odvolací řízení zastaveno.
17. Žalobce se proti zastavení odvolacího řízení bránil odvoláním ze dne 3. 12. 2020, ve kterém uvedl, že odůvodnění rozhodnutí je pouze souhrnem procesních úkonů žalobce a je vystaveno na spekulativních závěrech ohledně zdržovací taktiky právního zástupce žalobce.
18. Kromě odvolání si žalobce podal dne 23. 10. 2020 i podnět k přezkumu rozhodnutí ze dne 8. 10. 2020 o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání.
19. O odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 18. 11. 2020, č. j. 142232-16/2020-510000-11, jímž bylo zastaveno řízení o platebním výměru, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že ve věci je dána úzká provázanost mezi napadeným rozhodnutím o zastavení odvolacího řízení a jemu předcházejícím rozhodnutím o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání. Postup správce daně měl za legitimní a zákonný, neboť třetí žádost žalobce o prodloužení lhůty ze

dne 7. 10. 2020 vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou a žalobce vady odvolání v několikrát prodloužené lhůtě neodstranil, proto bylo na místě odvolací řízení dle § 112 odst. 3 daňového řádu zastavit. V poslední podané žádosti žalobce netvrdil, ani doložil nic, co by vyžadovalo nezbytnost osobního setkání právního zástupce žalobce s jednatelkou žalobce. Veškerou představitelnou komunikaci lze činit zejména telefonicky (tj. ústně) i písemně (zejm. mailem). Jakékoli předání písemností potřebných pro doplnění odvolání a předložení důkazů lze pak realizovat bezpečným způsobem, např. poštou, kurýrem, ale i osobním předáním. Patříčná ochranná opatření mohla být realizována bezpečnou vzdáleností nebo nasazením ochranných prostředků. K okolnostem nemoci syna jednatelky pak žalovaný uvedl, že z lékařských zpráv plyne, že synova operace srdce proběhla již v lednu 2016, přičemž nebyl stanoven žádný zvýšený „bezpečnostní“ režim. Charakter lékařské zprávy ze dne 6. 10. 2020, tj. z období druhé vlny pandemie COVID-19 je preventivní a neakutní a neobsahuje žádné omezení, vyjma doporučení, že by měl být chlapec ve stabilním prostředí. Onemocnění ani operace srdce tak zjevně nebyly důvodem pro opakované žádosti o prodloužení lhůty, ale, jak vyplývá i z podaného odvolání, hlavním důvodem byla nemožnost domluvy na společné schůzce mezi jednatelkou žalobce a právním zástupcem. Žalovaný tak uzavřel, že žalobci nic nebránilo odvolání do platebního výměru v poskytnuté lhůtě (která po dvou prodlouženích činila téměř 9 měsíců) doplnit a odstranit tak jeho vady. Žalovaný pak uvedl, že není rozhodné, zda obstrukce způsobuje sám daňový subjekt (odvolatel) a právní zástupce s tím nic nezmůže, nebo zda je to opačně. Společný výsledek takového ne/jednání, tj. pasivita odvolatele, je plně přičitatelná k jeho tíži. Žalobce byl po celou dobu řízení zastoupen advokátem, tj. profesionálem, který si měl být vědom veškerých následků svého jednání. Odhlédnout rovněž nelze ani od toho, že jak upozornil i prvostupňový správní orgán, žalobce má vedle jednatelky L. K. i druhou, samostatně jednající jednatelku M. D. Postup prvostupňového správního orgánu lze tak považovat nejen za zákonný, ale s ohledem na předchozí vyhovění dvěma žádostem žalobce, i za extrémně vstřícný. Již druhé prodloužení lhůty o 95 dní lze považovat za v rozporu se řádnou správou daní a žalobci se tak dostalo velice benevolentního přístupu ke stanovení lhůty pro odstranění vad. Žádosti žalobce pak celkově byly velmi obecné a opřené o irelevantní důvody. Po vydání rozhodnutí o zamítnutí mohl odvolatel své odvolání do platebního výměru doplnit do 12. 10. 2020, nejpozději však do dne vydání napadeného rozhodnutí (tj. do 18. 11. 2020), neboť i k pozdějšímu doplnění odvolání by prvostupňový správní orgán musel přihlídnout. Pokud tak žalobce neučinil, a to ani v době od doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti do vydání napadeného rozhodnutí, tj. ani v dalších 40 dnech, zabránil ke své újmě řádnému projednání věci. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo uvedeno, že odvolání nemá náležitosti požadované v § 112 odst. 1 písm. d) a v návaznosti na to, že chybí i náležitosti stanovené v § 112 odst. 1 písm. e) a f) daňového řádu, byť tyto náležitosti prvostupňový správní orgán blíže nekonkretizoval, nejedná se dle žalovaného o vadu, jež by způsobovala nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se nedotýká výroku napadeného rozhodnutí, a jde jen o dílčí deficit odůvodnění. Žalovaný proto v souladu se zásadou jednotnosti daňových rozhodnutí (rozhodnutí správců daně v obou stupních tvoří jeden celek) konstatoval, že v odvolání nebyly obsaženy důvody, v nichž žalobce (odvolatel) spatřoval nesprávnost či nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí dle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, kdy tyto důvody vymezují rozsah odvolacího přezkumu, a proto jsou podstatnou náležitostí odvolání (bez jejich stanovení nelze odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumat, neboť

není zřejmé, z jakého důvodu a v jakém rozsahu je spatřována nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí). Naopak neoznačení důkazních prostředků dle § 112 odst. 1 písm. e) daňového řádu nelze považovat za vadu bránící řádnému projednání věci, pro niž by mohlo být odvolací řízení zastaveno. Tento nedostatek odvolání tak může být důvodem zamítavého rozhodnutí o odvolání v důsledku neunesení důkazního břemene odvolatelem. Taktéž ani v odvolání absentující uvedení návrhu na změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí dle § 112 odst. 1 písm. f) daňového řádu nebrání projednání věci, neboť odvolací orgán není (chybějícím) návrhem odvolatele vázán. Žalovaný pak shrnul, že žalobcem podané blanketní odvolání do platebního výměru postrádá tři základní náležitosti vyžadované daňový řádem dle § 112 odst. 1 písm. d), e) a f), z nichž pouze neuvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí dle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, brání řádnému projednání odvolání, a je důvodem vydání napadeného rozhodnutí.

20. Žalovaný rovněž nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (k tomu srov. např. rozsudky NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38 a 2 Ads 58/2003-166), neboť je z něj zřejmé, proč bylo vydáno.

IV. Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Dle § 7 odst. 1 daňového řádu postupuje správce daně bez zbytečných průtahů.
25. Podle § 32 odst. 1 daňového řádu *správce daně stanoví osobě zúčastněné na správě daní rozhodnutím lhůtu pro úkon při správě daní, pokud je toho třeba a pokud ji nestanoví zákon.*
26. Podle § 32 odst. 3 daňového řádu *pokud správce daně ukládá rozhodnutím povinnost, ke které se stanovená lhůta váže, musí být v poučení tohoto rozhodnutí obsaženy i právní důsledky nedodržení této lhůty; pokud jde o lhůtu kratší než 8 dnů, musí být rovněž odůvodněna délka této lhůty, a to i v případě, že se rozhodnutí jinak neodůvodňuje.*
27. Podle § 36 odst. 1 daňového řádu *správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon.*
28. Podle § 36 odst. 2 daňového řádu *správce daně vyhoví první žádosti o prodloužení lhůty, nejde-li o lhůtu stanovenou zákonem, a lhůtu prodlouží alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývá ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, ledaže by bylo žádáno o lhůtu kratší.*
29. Podle § 112 odst. 1 písm. d), e), f) daňového řádu *odvolání musí mít tyto náležitosti d) uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozhodnutí, e) označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání, f) návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí.

30. Podle § 112 odst. 2 daňového řádu *obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.*
31. Podle § 112 odst. 3 daňového řádu *obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.*
32. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí prvostupňového i druhostupňového správního orgánu ve správním řízení tvoří jeden celek. Tudíž žalovaný postupoval zcela správně, pokud ve svém rozhodnutí upřesňoval, upravoval a doplňoval předchozí odůvodnění učiněné prvostupňovým správním orgánem, což provedl na stranách 5 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde konkrétním způsobem rozvedl jednotlivé absentující náležitosti odvolání žalobce, a rovněž tak specifikoval, že jako podstatnou vadu odvolání, pro kterou bylo nutno přistoupit k vydání prvostupňového správního rozhodnutí (tj. zastavit řízení) vyhodnotil vadu v nedoplnění odvolání o důvody, v nichž spatřuje nesprávnost a nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí dle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu.
33. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, uvádí soud nejprve, že byla uplatněna v ryze obecné rovině, když žalobce bez dalšího sporoval toliko nedostatečnost odůvodnění. Soud však žalobou napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neshledal nepřezkoumatelným. Obě rozhodnutí jsou srozumitelná, a jsou opřena o dostatek relevantních skutečností, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela určitým způsobem vysvětlil, že k jeho vydání došlo s ohledem na nedoplnění podstatných náležitostí odvolání ze strany žalobce (a to ani po opakovaném prodloužení lhůty) dle § 112 odst. 1 daňového řádu, kdy konkrétně nedoplnění odvolání o důvody, v nichž spatřuje nesprávnost a nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí dle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, nebylo lze provést odvolací přezkumné řízení. Pokud správní orgány vypočetly ve svých rozhodnutích veškeré předchozí žalobcem podané žádosti o prodloužení předmětné lhůty a své procesní úkony, jimiž na ně reagovaly, rozhodně nelze tuto část odůvodnění označit za nicneříkající souhrn procesních rozhodnutí, naopak se ze strany správních orgánů jednalo o logické vysvětlení procesní situace, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí a byla pro rozhodnutí ve věci podstatná. Napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí mu předcházející nejsou v rozporu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 66/2009-46, 7 Afs 1/2010-53 a 9 As 71/2008-109). Soud má za to, že žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobce uplatněnými v odvolání, nicméně připomíná, že dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 - 36, či nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 platí, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. nemají povinnost

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

34. Soud tak dospěl k závěru, že obě rozhodnutí správních orgánů v dané věci jsou přezkoumatelná, neboť mají základní zákonné náležitosti, přičemž z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu přezkoumal z hlediska uplatněných odvolacích námitek. Odůvodnění pak reaguje na uplatněné námitky, obsahuje právní závěry a odpovídá znění výroku. Pro úplnost soud uvádí, že se tak nejedná ani o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), která by byla založena na nedostatku důvodů skutkových, resp. vadách skutkového zjištění, o které správní orgán opřel své rozhodovací důvody.
35. Vzhledem k tomu, že soud shledal správní rozhodnutí jako přezkoumatelná, zabýval se věcnými námitkami žalobce. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
36. K samotnému přezkumu věci pak soud předně podotýká, že institut prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání je institutem výjimečným, kdy každé podání by samo o sobě mělo být řádné a bezvadné, a to i bez výzvy správce daně, obzvláště v případě, kdy je účastník řízení zastoupen advokátem. Pokud odvolání žalobce ze dne 23. 3. 2020 proti platebnímu výměru bylo toliko blanketní (žalobce v něm uvedl pouze: „*Proti uvedenému platebnímu výměru se v celém rozsahu odvoláváme*“), a dále žalobce požádal o určení lhůty pro jeho doplnění v délce 65 dnů (podáním ze dne 2. 4. 2020 lhůtu posléze žádal prodloužit na 95 dnů), byl žalobce ze strany prvostupňového správního orgánu dne 3. 4. 2020 vyzván k odstranění jeho vad, přičemž žalobci bylo sděleno, aby své odvolání doplnil o zákonné náležitosti a případné důkazní prostředky v rozsahu: 1. uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí, 2. označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání 3. návrhu na změnu nebo zrušení rozhodnutí. (viz ustanovení § 112 odst. 1 daňového řádu). Pro tento postup byla žalobci stanovena lhůta v délce 95 dnů ode dne, který následoval po doručení předmětné výzvy. Výzva pak obsahovala i poučení o tom, že odstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví podle ustanovení § 112 odst. 3 daňového řádu.
37. V tomto postupu soud nespátřuje jakékoliv pochybení prvostupňového správního orgánu, který postupoval zcela v souladu s daňovým řádem, když vyzval žalobce k odstranění vad odvolání, přičemž vyhověl žádosti žalobce a stanovil delší lhůtu pro takový postup, jakož i poučil žalobce o následcích neodstranění vad v takto stanovené lhůtě.

38. Pokud pak žalobci bylo vyhověno opětovně, a lhůta pro odstranění vad odvolání byla prodloužena až do 12. 10. 2020, resp. v důsledku běhu lhůty až do vydání rozhodnutí o zastavení, tj. do 18. 11. 2020 (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 138/2014-41), platí, že odvolatel může vady odvolání na výzvu správce daně odstranit ve stanovené lhůtě, nejpozději však do vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 112 odst. 3 daňového řádu; tedy lhůta pro odstranění vad trvala téměř 8 měsíců. Pak rozhodně nelze přisvědčit žalobci, že neměl možnost výzvě vyhovět a odvolání řádně doplnit, natož že by správní rozhodnutí byla vůči němu nepřiměřeně tvrdá.
39. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že bylo na místě (v pořadí již třetí) žádost žalobce o prodloužení lhůty doručenou dne 7. 10. 2020 zamítnout, neboť neobsahovala žádné nové objektivní a závažné důvody, pro které by bylo lze tak učinit. K tomu soud uvádí, že jejich závažnost je třeba posuzovat s ohledem na překážky, které brání osobě zúčastněné na správě daní lhůtu stihnout. Překážky musí být objektivního rázu a být v příčinné souvislosti s nemožností úkon učinit ve lhůtě. Také je třeba přihlížet k tomu, zda ke vzniku důvodů osoba zúčastněná na správě daní nepřispěla. Přitom intenzita posuzování ze strany správce daně se bude odvíjet od historie s daňovým subjektem (pravidelně obstruující či nespolutracující daňový subjekt bude posuzován přísněji), jakož i rizika prodlení (blíží-li se prekluzivní lhůta, bude posuzování přísnější). Vyjma případů uvedených v § 36 odst. 2 daňového řádu (první žádost) navíc není na prodloužení lhůty právní nárok. Plně tak závisí na správním uvážení správce daně, zda žádosti vyhová, či nikoliv. Soud v jednání správce daně a ani žalovaného neshledal žádnou libovůli, ani nezákonný postup, když v pořadí třetí žádosti nebylo vyhověno, jelikož žalovaný důvody v ní vypočtené neshledal objektivní a natolik závažné, aby žalobce nebyl schopen v (několikrát již prodloužené) lhůtě doplnit zákonem požadované náležitosti odvolání (viz strany 3 až 4 žalobou napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje). Žalobce měl dostatek času podané odvolání doplnit, přičemž nelze přisvědčit jeho obraně, že bylo nutné se osobně sejit s jednatelkou žalobce, která se 3x ze schůzky omluvila, jelikož má nemocného syna a trvala pandemie COVID-19. Žalobce, resp. jeho právní zástupce přitom ani netvrdil, jaké konkrétní okolnosti, bylo nutné osvětlit osobně či za jakým účelem bylo osobní setkání s jednatelkou natolik důležité, že bez něj nebylo odvolání, alespoň o zákonné náležitosti, možné doplnit. S podivem pak zůstává, že byť se žalobci nepodařilo doplnit odvolání proti platebnímu výměru po dobu 8 měsíců, odvolání proti napadenému rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení byl právní zástupce žalobce schopen podat řádně a včas, včetně všech náležitostí, a to již dne 3. 12. 2020, tj. 10 pracovních dnů po obdržení rozhodnutí a taktéž byl schopen řádně formulovat podnět k přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání. Uvedené jednání pak svědčí spíše domněnce správce daně ohledně zaujetí „zdržovací“ taktiky ze strany žalobce (viz strana druhá prvostupňového správního rozhodnutí). Naopak soud posoudil jednání správce daně, jenž několikrát vyhověl žalobci a lhůtu mu prodloužil, za velmi vstřícné.
40. Soud přitakává i tvrzení správce daně (viz strana druhá prvostupňového rozhodnutí), v němž upozornil na možnost doplnění odvolacích důvodů, nejen jednatelkou paní K., nýbrž i prostřednictvím druhé (v obchodním rejstříku žalobce zapsané) jednatelky žalobce paní D. Žalobce ve správním řízení neuváděl ničeho o nemožnosti spojit se s jednatelkou D.; nicméně poukaz na možnost jednat a získat potřebné údaje i od druhé jednatelky žalobce bylo pouze podpůrným argumentem správních orgánů, bez zásadního vlivu pro

rozhodnutí věci, pro kterou bylo podstatné nedoplnění zákonem stanovených náležitostí odvolání ve lhůtě, které bránily v provedení odvolacího řízení.

41. Soud pak v rámci přezkumu neshledal ani žalobcem opět v obecné rovině namítané porušení § 5 a 36 daňového řádu a čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zásadou legality, i zněním daňového řádu, a zcela rozhodně správní orgány neporušily zákaz diskriminace, kdy žalobci nebyla způsobena žádná újma na jeho právech pro uplatňování základních práv a svobod, obzvláště pak pokud mu byla poskytnuta nadstandardně dlouhá doba pro odstranění vad odvolání, kterou nevyužil.
42. Soud zdůrazňuje, že žalobce, který ani ve stanovené lhůtě pro odstranění vad odvolání, a to i přes opakovaná velmi shovívavá prodloužení lhůty, a přes poučení o následcích neodstranění vad, odvolání nedoplnil, a neodstranil tak vady, které brání řádnému projednání věci, nese důsledky svého jednání a správní orgány tak postupovaly zcela v souladu s § 112 odst. 3 daňovým řádem, pokud odvolací řízení zastavil.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, přičemž úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28.08.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu